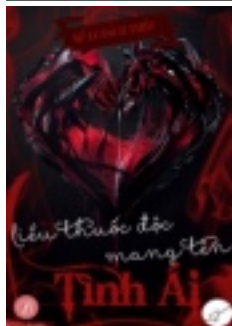


Liều Thuốc Độc Mang Tên Tình Ái

Contents

Liều Thuốc Độc Mang Tên Tình Ái	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	2
4. Chương 4	3
5. Chương 5	3
6. Chương 6	4
7. Chương 7	5
8. Chương 8	5
9. Chương 9	6
10. Chương 10	7

Liều Thuốc Độc Mang Tên Tình Ái



Giới thiệu

Hai người phụ nữ xinh đẹp nhất ở huyện vậy mà bỗng có một ngày họ phát điên cùng một lúc nhưng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lieu-thuoc-doc-mang-ten-tinh-ai>

1. Chương 1

Trục phát điên, cuối cùng đã phát điên.

Hoa phát điên, cuối cùng cũng phát điên.

Dường như cùng một thời gian, ở huyện Kiến Tân, hai người phụ nữ có thể coi là xinh đẹp đã phát điên rồi.

Trục bị đưa tới bệnh viện tâm thần. Cô gái xinh xắn lạnh lùng ngày nào giờ đây tóc tai rối bời, trên mặt vẽ nguệch ngoạc đủ màu son, hề thấy ai là lại vô lý lấy người ta mà rú lên kiểu hí kịch Shakespeare: “Ôi, tình

yêu, nỗi bi ai của cuộc đời tôi!”. Đôi mắt to xinh đẹp của cô đọng đầy nước mắt, nhưng bên trong không có gì cả, chỉ là một khoảng không ngây ngất đến tận đáy.

Còn Hoa thì bị nhốt ở nhà. Cả ngày chị cứ cầm lăm lăm con dao giả, những con dao thật đã bị người nhà cất giấu hết rồi, vì chỉ có lúc cầm dao Hoa mới tạm coi là tỉnh táo, người cha già của chị làm cho chị một con dao nhựa, cho chị cầm trên tay mỗi ngày. Hoa cầm con dao, như có được sức mạnh và công cụ báo thù. Con dao giả khua khoắng trên không, Hoa hung hăng la hét: “Chém chết mày! Bà chém chết mày! Hồ ly tinh, con đàn bà dê tiện! Chém chết mày, chém chết mày...”. Hoa cứ chém đến khi mệt nhoài, mới leo lên giường, ôm lấy con búp bê vải lớn, vô cùng dịu dàng dỗ dành: “Con yêu, ngoan ngoan nào, ngủ ngoan nào.”

Ông cụ ở ngoài nghe tiếng con gái trong phòng đã dịu lại, thả mình ngồi xuống sảnh đường, vuốt ve tấm ảnh chụp cháu gái nhỏ tươi cười giữa những khóm hoa cách đây không lâu, nước mắt giàn giụa.

2. Chương 2

Trục là một người phụ nữ thoát nhìn có vẻ hiền lành yếu đuối, cắt tóc ngắn tân thời, dáng người xinh xắn lanh lợi, tỏa ra khí chất khiến cô ít nhiều khác biệt với những người phụ nữ khác, còn hay mang biểu tình tâm trạng tựa như những nhân vật nữ trong tiểu thuyết Quỳnh Dao. Dáng vẻ này khiến xung quanh cô có biết bao đàn ông theo đuổi mong được chở che. Cuối cùng thì một bạn học trẻ tuổi sáng giá đã dẹp hết tình địch, trở thành chồng hợp pháp của Trục. Trước mặt người khác, Trục rất giỏi tạo cho mình cái vẻ không màng đến sự đời, không vương dù chỉ một hạt bụi nhỏ. Nhưng mà trong công việc, cô lại dùng mọi thủ đoạn để giành đua phân cao thấp với đối thủ của mình. Trong giới giáo dục của huyện Kiến Tân, không ai không biết đến tiếng tăm của cô giáo Trục.

Trục, chung quy cũng có một chút ranh ma khó mà nhận ra được, khiến cho cô tưởng chừng như lơ đãng, mà lại thành tiêu điểm hấp dẫn chú ý của người ta. Đây là một khả năng trời phú. Thậm chí ngay cả bản thân cô cũng không rõ ràng.

Chồng của Trục là Hồng, đẹp trai thanh lịch, mới ngoài ba mươi mà đã làm hiệu trưởng một trường viết văn. Hồng đối với Trục, có thể nói là yêu đến mức chỉ muốn đem cô vùi sâu vào xương tủy mình. Người đàn ông giản đơn vĩ đại này, kết hôn với một người phụ nữ xinh đẹp mà phức tạp như Trục, nhất định chịu nhiều đau khổ. Dẫu rằng biết bao người vẫn hâm mộ vợ chồng họ là trai tài gái sắc. Mà Hồng cũng tự hào với việc vợ mình nhận được bao nhiêu ánh mắt tán dương từ những người đàn ông khác. Còn Trục, đã đắm ý chìm trong những ánh mắt này, tự cho mình hơn người lắm.

3. Chương 3

Hoa lớn hơn Trục năm tuổi, vừa phải đi làm vừa phải cáng đáng việc nhà khiến trên khuôn mặt Hoa đã hằn lên những dấu vết phong sương của tuổi ba mươi.

Hoa, là hình mẫu một cô giáo truyền thống điển hình: đoan trang, giản dị, chăm chỉ, tận tình, thiện lương. Công việc là mặt đất của chị, đáng lang quân là bầu trời của chị, con gái là tâm can của chị.

Mong ước lớn lao nhất của Hoa là cuộc sống yên bình. Tận tình chỉ dạy học trò, hiếu kính cha già, phục vụ chồng, chăm sóc con, đó là tất cả cuộc sống của Hoa. Đối với cuộc sống này, Hoa rất là thỏa mãn. Chị cảm thấy cuộc đời mình thật là trọn vẹn và hạnh phúc. Con gái tám tuổi Dung Dung thông minh lanh lợi, ai gặp cũng quý. Người chồng gần bốn mươi tuổi Lộc, là thầy giáo chủ nhiệm của trường trung học trọng điểm của thành phố, năng lực giảng dạy nổi tiếng khắp cả giới giáo dục huyện Kiến Tân.

Lộc cũng không phải người thô thiển như cái tên của anh. Mặc dù vẻ ngoài xấu xí, nhưng vốn tính trầm mặc ít lời lại ôm trong lòng một bụng kinh luân, khiến anh có vẻ nho nhã thâm trầm. Sự thâm trầm của anh cùng với sự đơn thuần của Hoa, cũng không hề mâu thuẫn, hai người họ quý trọng ở bên nhau cũng đã mười năm rồi.

Nếu như không gặp người phụ nữ kia, Lộc và Hoa nhất định sẽ giống như một cặp vợ chồng Trung Quốc truyền thống, hòa hợp thông dong đi bên nhau đến cuối cuộc đời. Như thể bài hát “Điều lãng mạn nhất”(1) vậy.

Nhưng mà, Lộc đã gặp Trục.

Một người đàn ông trung niên thâm trầm bất hạnh gặp phải một người phụ nữ trẻ tuổi phức tạp, đó là lúc bi kịch bắt đầu. Trong cuộc đời vẫn thường có người oán giận vận mệnh an bài trái ngang, mà bàn tay vận mệnh vẫn cứ luôn không cần biết phải trái như thế. Chỉ một lần ngẫu nhiên nho nhỏ, cũng có thể thay đổi cả cuộc đời.

4. Chương 4

Trục đúng là một phụ nữ rất biết tận hưởng cuộc sống.

Trên giảng đường thì cô thần thánh cao thượng, mà vừa bước ra khỏi cổng trường, cô có thể biến thành đủ loại bộ dáng khác nhau. Mặc dù đã kết hôn ba năm, nhưng Trục vẫn duy trì một số thói quen sinh hoạt khi độc thân. Cô yêu thích tất cả những thứ tân thời có thể điều tiết cuộc sống, như mỹ phẩm, thời trang, quán bar. Trục thích mấy quán bar nhỏ yên tĩnh. Trong cái ánh sáng yếu ớt, nâng lên một ly rượu nhạt, lắng nghe giai điệu du dương, chậm rãi thưởng thức một mình, khiến phong cách nhỏ của cô phả ra thật tinh tế.

Một ngày nọ, Lộc hẹn gặp một vị biên tập của tòa soạn báo ở quán bar nhỏ để giao bản thảo tiểu thuyết. Anh nhìn thấy Trục mang tóc giả màu lam ngồi trong góc tự mình rót rượu. Anh mơ hồ nhớ ra khuôn mặt này từng gặp qua trong một hội thao giảng dạy trước đó không lâu. Lộc thấy khuôn mặt trang điểm của Trục, cùng biểu tình lạnh lùng xinh đẹp, cảm giác kinh ngạc ấy không tả sao cho xiết. Chẳng ngờ Trục cũng đang nhìn anh, còn hướng về phía anh gờ ly lên, có ý chào hỏi. Lộc xấu hổ gật đầu cười cười.

Đến khi vị biên tập kia rời đi, Lộc cũng toan ra về, chẳng ngờ Trục lại nhẹ nhàng gọi anh lại: “Xin chào, chủ nhiệm Lộc.”. Lộc rất không quen với vẻ quyến rũ mà một nhà giáo không nên có trên khuôn mặt Trục, chỉ biết ngây ra một chỗ. Trục cười nhẹ nói: “Đừng ngạc nhiên, chủ nhiệm, tôi là Trục. Hết giờ làm, tôi thích làm một người khác với mình bình thường. Có gì không ổn không ạ?”

Lộc nhìn người phụ nữ này, lòng hiếu kỳ của đàn ông bỗng dâng cao. Anh muốn biết, cô giáo nổi tiếng khắp giới giáo dục này rốt cuộc là người thế nào? Trục có ý bảo anh ngồi xuống. Lộc liền thức thời ngồi xuống đối diện với Trục.

Lần đầu trò chuyện này có thể nói là tận hứng. Đến nỗi chính bọn họ cũng không tưởng tượng nổi có thể tận hứng đến vậy. Bọn họ nói chuyện từ thần thoại Hy Lạp cho đến Kawabata Yasunari của Nhật Bản, từ triết học Đức cho tới thơ ca hiện đại Trung Quốc. Đến chai rượu rỗng thứ mười, cả hai đều đã ngà ngà say. Cảm nhận được sự sung sướng và tự do trong tư tưởng, cảm nhận được rung động và mê say trong trái tim.

5. Chương 5

Từ đó về sau, Trục nói, Lộc tựa như một pho sách.

Từ đó về sau, Lộc nói, Trục tựa như một bài thơ.

Từ đó về sau, họ dần dần đến gần với nhau.

Điện thoại, QQ, gặp mặt, dường như dễ gặp nhau họ đều trò chuyện. Lộc ở trước mặt Trục, không còn là khúc gỗ kiêu lời, mà trái lại nói không ngớt lời. Trục ở trước mặt Lộc, không còn lúc nào cũng giả bộ lặng im nhu thuận. Cô khiến Lộc hoa cả mắt với nước mắt yếu mềm, ngây thơ buồn bã, với tình thơ ý họa của mình.

Đáy lòng Lộc kinh ngạc thầm than: Trục quả đúng là kỳ tích của cuộc đời anh! Hai kẻ có gia đình đã lao vào ngọn lửa không thể vãn hồi. Họ đã làm hết tất cả những gì cô nam quả nữ khi ở cùng nhau có thể làm. Làm không biết mệt, không để ý hậu quả.

Người Trung Quốc xưa kia truyền lại biết bao nhiêu thành ngữ tục ngữ, những điều đó đều là kết tinh của trí tuệ, đều được trải qua bao nhiêu lần khảo nghiệm của thời gian. Tỷ như câu thành ngữ “Không có bức tường nào không lọt gió”, “Đi đêm lắm cũng có ngày gặp ma” hay “Muốn người không biết thì đừng làm”. Cứ thế, sự mờ ám của Lộc và Trục cũng bị ánh mắt người đời nhìn ra đầu mối. Chẳng những thế, người Trung Quốc đối với loại đồn đoán này lan truyền rất nhanh. Nhưng trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, Lộc và Trục vẫn chưa hay biết gì cả. Hai người họ chỉ nghe được âm thanh khoái lạc của Adam và Eva mà thôi.

Tin đồn rớt cuộc cũng đến tai Hoa và Hồng. Hai con người thiện lương này không muốn tin vào những lời đồn đại ấy. Họ chân thành sâu nặng nói với người bạn đời của mình: “Anh/Em tin tưởng hai người.”. Mà Lộc với Trục, tình cảm mãnh liệt mênh mông trong lòng họ đã che lấp hết chút ít cảm động áy náy vừa le lói. Họ đã trúng độc hoa tình rất nặng rồi.

6. Chương 6

Rồi cũng đến một ngày kia, Hoa đã vô tình tìm thấy bức thư tình ướt át đáng ghê tởm của Lộc và Trục. Hoa đã tin mọi lời đồn đại thực sự không phải vô căn cứ. Nhưng chị là một người rất truyền thống, chị rất yêu cái gia đình này. Hoa không làm gì, chỉ hỏi Lộc một câu: “Hai người có thật không?”. Lộc nói, đúng vậy. Lộc chia đơn ly hôn ra cho Hoa. Hoa ngây người, quên cả khóc hay chất vấn lại.

Buổi tối, Lục bị một cuộc điện thoại đầy tình ý miên man của Trục kéo đi hên hò. Hoa không thể hiểu nổi, rốt cuộc mình đã làm sai cái gì? Hoa đã nốc vào rất nhiều thuốc trừ sâu. Khi bố vợ từ bệnh viện gọi điện tới thì Lộc mới xuống khỏi cơ thể Trục.

Trục nhìn bộ dạng Lộc luống cuống chạy về, nghĩ tới người phụ nữ đang nằm trong bệnh viện kia, trong lòng Trục có một chút áy náy, chỉ một chút mà thôi. Từ đáy lòng Trục khinh thường hành động ngu xuẩn vô năng này của Hoa. Có lúc, cô còn muốn đến nói thẳng với Hoa, bảo Hoa trao Lộc cho mình, vì bọn họ thực lòng yêu nhau. Trục không nhận ra, người mà cô nên khinh thường, phải là chính bản thân mình.

Hồng cũng đã biết rồi. Trục dùng thiên phú bẩm sinh của mình, làm bộ yếu đuối đến nao lòng. Cô về tạ lỗi với chồng, cô tìm bạn bè tâm sự, khiến cho không ai đành lòng trách cứ cô. Nhưng khi cuốn tiểu thuyết mà Trục và Lộc được đăng tải, Hồng đọc được câu “cơ thể em còn đọng lại chất lỏng của một người đàn ông khác” thì rốt cuộc cũng không chịu nổi nữa. Lần đầu tiên trong đời anh cưỡng bức chính vợ mình như mãnh thú. Trục khóc lóc vỗ về Hồng, nói nếu anh không muốn ly hôn thì ra ngoài tìm người phụ nữ khác đi, em không trách anh đâu. Hồng nghe mà trong lòng đau đớn. Có lẽ anh đã quá yêu Trục. Anh đau khổ, nhưng không muốn mất đi Trục. Anh lặng im dùng sự bao dung bạc nhược này, chịu đựng sự dối gian đáng hổ thẹn của Trục. Hồng nghĩ mãi vẫn không hiểu được, vì sao Trục đã sa lầy đến vậy rồi, mà cô vẫn cứ nỉ non than thở trên những trang văn cô viết, như thể người sai không phải là cô, mà chính là anh. Hồng không biết một người đàn ông như anh còn có thể nhịn bao lâu nữa.

Hoa được cấp cứu một đêm, cuối cùng cũng tỉnh lại. Câu đầu tiên chị nói khi nhìn thấy Lộc là: “Đồ mèo mả gà đồng các anh...” rồi run rẩy yếu ớt khóc òa lên. Con gái Dung Dung đáng yêu của họ trừng mắt nhìn

Lộc đầy ác ý. Lúc này Lộc mới hay, mình đã đánh mất sự tôn kính và sùng bái của con gái từ lúc nào không biết. Ánh mắt con bé đầy hận thù, như một con dao sắc, đâm thẳng vào tim Lộc. Lộc không khỏi hổ thẹn cúi đầu.

Đêm ấy, Lộc suy nghĩ nhiều lắm. Anh nghĩ tới bao ngày tháng vợ chồng yêu thương trân trọng nhau cùng với Hoa, nghĩ tới sự tận tụy thiện lương của Hoa, nghĩ tới mọi điều về Hoa đều tốt đẹp, nghĩ tới gia đình này đã từng mỹ mãn hài hòa biết bao. Chỉ tại anh, tự tay phá hủy hết thảy. Người đàn ông này lần đầu lệ tuôn giàn giụa.

Lộc quỳ gối trước bố vợ và Hoa, cam đoan sẽ không qua lại với Trục nữa, cam đoan không nhắc đến chuyện ly hôn nữa. Nước mắt của Lộc khiến Hoa tin tưởng, tha thứ. Lộc lúc ấy thực sự đã muốn quý trọng cái gia đình này.

7. Chương 7

Có lẽ các vị cấp cao trong ngành đã nghe phong thanh được ít nhiều, nên chức chủ nhiệm của Lộc bị giáng xuống giáo viên bình thường. Đi cầu tình thì trường học nói cần phải giữ gìn hình tượng thiêng liêng của trường học, sẽ xem xét Lộc một thời gian rồi nói sau.

Tinh thần Lộc sa sút, cả ngày nhốt mình trong phòng không để ý đến ai, động tý lại nổi cáu.

Trục vẫn không ngừng gửi thư cho Lộc, cái trò dốc bầu tâm sự kiểu văn nghệ sĩ thật đúng là nguy hiểm vô cùng. Lộc đang lúc tinh thần sa sút lại gặp Trục dịu dàng mời gọi, lại một lần nữa không kiềm chế được, lại bắt đầu gọi điện, nhắn tin, rồi lại gặp mặt, lại điên cuồng tăng tịu. Lộc bị ai cầm thấy người phụ nữ tên Trục này đúng là thứ virus mà cuộc đời anh không thể miễn dịch. Lúc nào Lộc cũng muốn ở bên Trục, vĩnh viễn ở bên nhau. Sự khờ dại của đàn ông trung niên, có đôi khi còn vô phương cứu chữa hơn cả người trẻ tuổi.

Đồng nghiệp của Trục bắt đầu cười nhạo sau lưng cô. Thậm chí có người còn gọi cô là con đàn bà lẳng lơ. Nhưng Trục vẫn mang vẻ mặt vô tội mà phấn đấu làm việc, dùng thành tích để chứng minh mình là một giáo viên giỏi. Có lần, các đồng nghiệp thảo luận chuyện quan hệ ngoài hôn nhân, nhắc tới chuyện làm thầy cô giáo có phải nên giữ mình trong sạch một chút không. Trục nghe thấy sao mà chói tai thế. Cô kích động quăng hết cả chồng sách vở, quát lớn, thầy cô giáo thì làm sao? Thầy cô giáo thì không phải là người à? Thầy cô giáo thì không được phá tan gong cùm xiềng xích để mưu cầu tình yêu đích thực à?

Các đồng nghiệp lập tức câm như hến. Sau đó có một chị đồng nghiệp đứng tuổi chậm rãi nói, thầy cô giáo đương nhiên là người, nhưng là “Người” thế nào thì phải hiểu rõ. Chưa kết hôn thì muốn làm gì cũng được, đó là tự do cá nhân; nhưng nếu đã kết hôn rồi thì còn nói gì đến tình yêu chân chính nữa, đó là quan hệ nam nữ bừa bãi. Trục tái mặt, cả người run rẩy. Nhưng cô không thể khóc, khóc chính là thừa nhận mình đã sai trái rồi.

Trục còn ngây thơ cho rằng các đồng nghiệp chỉ nói vu vơ thôi, cô và Lộc lần nào cũng kín kẽ như vậy, ai mà biết được. Cô cảm thấy nếu cô và Lộc ở bên nhau, cô chẳng quan tâm người ta nói gì nữa.

8. Chương 8

Lộc không ly hôn được. Trục hiểu. Vì tình mà lụy, cô chấp nhận. Làm người tình trong bóng tối của Lộc, cô cũng chấp nhận. Cô biến mình thành một cô gái tao nhã trí tuệ mà si tình trên mạng internet, thu hút được biết bao nhiêu người cảm thông. Trục tựa như một vị đạo diễn tài ba, cô và Lộc diễn đi diễn lại bao lần hợp hợp tan tan. Họ cứ ôm nhau đau đớn như đứt từng khúc ruột, nói rằng chia tay đi, không liên hệ

nữa, nếu em còn gọi điện cho anh, anh cứ thẳng tay dập máy đi. Thế nhưng chẳng mấy hôm sau, ham muốn lại càng mãnh liệt hơn. Rồi họ lại quấn vào nhau còn nồng nhiệt hơn nữa, như keo như sơn.

Hoa tiêu tụy hơn không đứng được. Chị bất lực trước cảnh chồng thay lòng đổi dạ, nhà tan cửa nát. Chị không biết mình đã làm gì sai, cũng không biết phải làm sao cho đúng. Người phụ nữ thiện lương yếu đuối này, sống ở vực thẳm của khổ đau mà không ai đoái thương.

Hồng vẫn cố gắng dùng tình yêu và lòng vị tha để cảnh tỉnh Trục. Nhưng Trục và Lộc đã là hai kẻ trúng độc tình lang dạ, đã không thể quay đầu lại. Không thể quay đầu, mà cũng không có dũng khí dứt khoát ly hôn. Họ đã rơi vào thứ gọi là tình yêu đích thực đến không màng gì cả. Có lẽ họ đã quên, trong tình cảnh này, chân tình thế nào cũng đều bị lên án và dè bĩ thôi.

Trong lúc đám người lớn luẩn quẩn giữa vòng vây tình cảm, họ đều không để tâm tới một đứa trẻ, đó là Dung Dung. Trong hai năm nay, cô bé Dung Dung bỗng trở nên nhạy cảm đến quái gở. Nhật ký của cô bé chỉ toàn hận thù chán ghét với thế giới này, khiến thầy cô giáo vô cùng lo lắng. Nhưng Hoa và Lộc đã quá mệt mỏi rồi, những góp ý của thầy cô giáo về Dung Dung họ nhìn mà không thấy. Trục thì càng quên mất Lộc vốn có một cô con gái xinh xắn đáng yêu.

9. Chương 9

Buổi trưa cái ngày tròn hai năm Trục và Lộc qua lại với nhau. Dung Dung trở về từ lớp piano ở cung thiếu niên, cô bé nói với Hoa, mẹ ơi, con vừa thấy bố và người đàn bà kia cùng nhau đi vào khách sạn Hoa Kỳ. Hoa đang nấu cơm, toàn thân run rẩy. Chị gọi điện cho Hồng. Hồng trầm mặc hồi lâu, rồi anh nói với Hoa bằng một giọng già nua không hề hợp với tuổi của anh, chúng ta nên tự mình đến xem đi. Hồng cũng như Hoa, đều chỉ muốn một cái đáp án, để kết thúc tất cả đi, hai người họ đã héo mòn cả người rồi.

Hồng cùng Hoa đi tới khách sạn Hoa Kỳ. Trên đường đi họ đều không nói câu nào, mà còn có thể nói gì được đây? Sợ hãi, giằng xé, đấu tranh trong lòng họ, không có bút mực nào tả cho đủ. Cô bé trưởng thành sớm Dung Dung cũng bình tĩnh như người lớn, mới mười tuổi mà còn biết nói lời an ủi Hoa: “Mẹ à, mẹ đừng lo, phải mạnh mẽ lên, lát nữa con giết ả đàn bà không biết xấu hổ kia cho mẹ.” Hoa sợ ngây người, con gái mình từ lúc nào lại tiêu cực về tình thân và cả thể xác đến vậy? Mà chị lúc này chỉ muốn bắt kẻ thông dâm nên cứ đi thẳng vào trong.

Ở quầy lễ tân của khách sạn, Hồng đã dùng một chút tiểu xảo để hỏi được số phòng của Lộc. Đứng trước cửa phòng, đôi tay đang ôm Dung Dung của Hoa cứ run lên không ngừng. Hồng thở hắt một hơi, bấm chuông, nói là phục vụ phòng đến tặng rượu vang đỏ miễn phí. Lộc chỉ quấn một chiếc khăn tắm ra mở cửa, Hồng không thèm nhìn anh một cái, đi thẳng vào trong, bước theo sau là Hoa và Dung Dung. Lộc đứng ở cửa ngây như khúc gỗ. Hồng và Hoa đã chứng kiến một cơn ác mộng, cơn ác mộng không biết bao lần họ mơ tưởng đến đã hiện ra chân thực tàn khốc như vậy trước mắt họ. Trục trần truồng nằm giữa trên giường, có lẽ là quá mệt mỏi, cô đã ngủ thiếp đi. Đôi gò bồng đảo trước ngực còn phập phồng đờ ỉm. Đôi mắt Hồng đỏ ngầu, phải nhắm lại. Miệng lưỡi không ngừng mấp máy, nhưng mãi không thốt nên lời.

Hoa che miệng, kêu lên thành tiếng, kêu Dung Dung đừng nhìn, Dung Dung đừng nhìn. Đột nhiên, Dung Dung nhào tới, nhanh như chớp lấy từ trong túi xách ra một con dao gọt trái cây. Khuôn mặt trẻ thơ nhỏ bé vằn vẹo, cô bé nước mắt giàn giụa gào thét: “Tôi giết bà, tôi giết bà, mẹ đàn bà xấu xa, mẹ đàn bà hư hỏng!”

Ngay khi con dao của Dung Dung sắp sửa đâm xuống, Trục đã tỉnh lại. Cô kêu lên kinh hãi, theo phản xạ giơ chân đá ngã Dung Dung. Lúc này Hồng mới kịp phản ứng, muốn giành lại con dao của Dung Dung. Nhưng bàn tay Dung Dung nhỏ bé mà như đã gắn chặt với con dao, gỡ thế nào cũng không buông ra được. Dung Dung khóc lóc, kêu gào.

Hoa ngây người, ánh mắt chị vẫn không thể tin được nhìn trân trân vào Trục với cơ thể trần truồng. Trục nhìn tình cảnh rối ren trong phòng, cũng quên trên người mình vẫn chưa mặc quần áo, quỳ trên giường không

biết làm sao. Trục giương mắt dùng chiêu bài vô tội nhìn.

Lộc cũng đã chạy vào, thử làm cho thần trí Dung Dung bình tĩnh lại, giành con dao khỏi tay Dung Dung. Anh không giằng ra được, tức giận, vung tay cho Dung Dung một bạt tai. Đây là lần đầu tiên anh đánh Dung Dung, vì một người đàn bà khác, ngay trước mặt một người đàn bà khác. Hoa nhào tới, hung hăng cào cấu Lộc. Lộc không tránh né, khăn tắm trên người tuột rơi xuống đất, lộ ra thân mình khỏe đẹp mà đáng ghê tởm của anh. Hoa nhìn Trục trần trụi, lại nhìn Lộc trần trụi, rồi chạy như điên về phía toilet, nôn mửa không ngừng.

Trục nhìn Hồng cầu cứu, nghĩ rằng Hồng có thể mãi mãi đứng bên cạnh cô. Nhưng mà Hồng cũng đi theo vào trong giây phút ấy, không đón lấy ánh mắt cô. Hồng sợ nhìn cô thêm một cái, cũng sẽ không kiềm chế được mà giết chết người đàn bà mình từng âu yếm này. Trục đứng lên, bước xuống đất xiêu xiêu vẹo vẹo, nhặt quần áo vương vãi trên mặt đất luống cuống mặc vào.

Có lẽ khóc lóc đã mệt, Dung Dung bỗng nín, cô bé buông lỏng tay, con dao trượt khỏi bàn tay bé nhỏ. Bàn tay nhỏ của em đã rơm rớm máu. Lộc vội vàng bước đến, nhặt con dao lên cất kỹ, nói với Dung Dung: “Con yêu, con chảy máu rồi, bố đi lấy thuốc cho con nhé?”

Dung Dung ngẩng đầu, chỉ vào Lộc bị phấn hét lên: “Ông tránh ra, ông tránh ra, cút đến chỗ mẹ đàn bà kia đi, tôi không muốn ông làm bố tôi, tôi không cần!” Toàn thân Lộc cứng đờ. Dung Dung nghiêng răng nghiêng lợi, thở hổn hển từng hồi. Hồng đỡ dành cô bé: “Ngoan nào, đừng kích động, Dung Dung nghe lời nào, chú lấy nước cho cháu nhé. Uống ngụm nước rồi sẽ dễ chịu hơn.”

10. Chương 10

Hồng đi rót nước. Lộc đi mặc quần áo chuẩn bị đi lấy thuốc. Trục ngồi một góc không dám đi, cũng không dám nói lời nào. Hoa ở trong toilet nôn mửa như điên.

...

Một tiếng mở cửa sổ gấp gấp vang lên, một tiếng trẻ thơ tuyệt vọng hét lên: “Mẹ, con yêu mẹ, tạm biệt mẹ! Con hận bố, con hận bố muốn chết...” sau đó là một bóng dáng nhỏ bé bay ra ngoài, bóng vấy hoa hồng loáng lên bên cửa sổ. Hồng và Lộc kinh hãi lao tới, nhưng mà, tay họ, chỉ còn nắm được một mảnh hư không...

Lộc bị cách chức, Trục bị đuổi việc. Hồng bỏ đi tha hương.

Trục phát điên, cuối cùng đã phát điên.

Hoa phát điên, cuối cùng cũng phát điên.

Dường như cùng một thời gian, ở huyện Kiến Tân, hai người phụ nữ có thể coi là xinh đẹp đã phát điên rồi. Mọi người ở huyện Kiến Tân kể đi kể lại câu chuyện này suốt nửa năm trời. Lúc trà dư tửu hậu, Trục trở thành dân phụ diễn hình của huyện Kiến Tân. Hoa trở thành kẻ yếu chân chính được các mẹ và những người thiện lương quan tâm thương xót.

Hoa cả ngày chỉ cầm con dao giả kia, cả ngày ôm con búp bê vải, phát tiết ra những cảm xúc bản năng còn tồn tại trong chị - thù hận và tình mẫu tử.

Trục cả ngày trang điểm ăn diện, đi lang thang trong bệnh viện tâm thần, tóm được ai cũng khóc than: “Ôi, tình yêu của cuộc đời tôi, ôi tình yêu, nỗi bi ai của cuộc đời tôi!”

Trục, là bệnh nhân đa sầu đa cảm thi sĩ nhất cái bệnh viện tâm thần này. Sau này, bác sĩ chịu trách nhiệm cho cô đã nói với phóng viên đến phỏng vấn như vậy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lieu-thuoc-doc-mang-ten-tinh-ai>